

תת"ע 4100/11/13 - מדינת ישראל נגד אברהם לוי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4100-11-13 מדינת ישראל נ' לוי
בפני כב' השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תעבורה י-ם

המאשימה

נגד

אברהם לוי ע"י ב"כ עו"ד יוני שניאור

הנאשם

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חציית קו הפרדה רצוף שלא נמצא לצידו קו קטעים בניגוד לתקנה 47(ד) ו-47(ה)(5) לתקנות התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961.
2. נטען בכתב האישום, כי ביום 25.08.13 סמוך לשעה 12:55, נהג הנאשם ברכב בכביש 60, וביצע עקיפה מסוכנת בדרך לא פנויה, תוך חציית קו הפרדה רצוף שלא נמצא לצדו הימני קו קטעים.
3. הנאשם כפר במיוחס לו וטען, כי אמנם בוצעה על ידו עקיפה אך היא נעשתה ללא חציית קו ההפרדה הרצוף.
4. לנוכח כפירתו הנ"ל של הנאשם, התיק נקבע לשמיעת הראיות בפניי. בדיון ההוכחות העיד **מטעם המאשימה** רס"מ אבי בן לולו (להלן: "השוטר"), אשר הבחין בנאשם מבצע את העבירה וערך ביחס לכך מזכר (ת/1) ודו"ח פנימי (ת/2). **מטעם הנאשם** העיד הנאשם בעצמו.

העובדות שאין עליהן מחלוקת

5. אין מחלוקת, כי הנאשם עקף את רכב השוטר באזור המותר לעקיפה. כמו כן, אין מחלוקת, כי באותה עת שוחח השוטר בטלפון נייד.
6. אין גם מחלוקת, כי הנאשם הגיש תלונה נגד השוטר בגין שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, חציית קו הפרדה רצוף והתבטאות כלפיו באופן שאינו מנומס וראוי לשוטר.

7. שורש המחלוקת הוא בשאלה האם **כטענת המאשימה**, בהמשך נסיעתו, עקף הנאשם רכבים נוספים ואף עקף אוטובוס תוך כדי חציית קו הפרדה רצוף. או **כטענת ההגנה**, שאמנם הנאשם ביצע עקיפה של רכבים נוספים אולם היה מדובר בקו קטעים והוא עשה זאת כדין.

דין והכרעה

8. תקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה קובעת, כדלקמן:

"נוהג רכב לא יעקוף, לא ינסה לעקוף ולא יסיט את רכבו שמאלה או ימינה כדי לעקוף רכב או בעל-חיים באחד מאלה:

...

(5) הוא חוצה קו הפרדה רצוף, אלא אם כן בסמוך לו בצדו הימני נמצא קו קטעים".

9. על המאשימה הנושאת בנטל ההוכחה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו קרי; חצה קו הפרדה רצוף, וכי העובדות והראיות אינן מתיישבות עם מסקנה הגיונית אחרת כלשהי, זולת אשמת הנאשם. לעומת זאת, הנאשם, די לו בכך שיצביע על ספק סביר ויראה כי גרסתו הינה אפשרות מתקבלת על הדעת שיש לה אחיזה בחומר הראיות ושאיננה בבחינת השערה נטולת בסיס בראיות או אפשרות תיאורטית גרידא (ראה: י. קדמי, על הראיות, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009, חלק רביעי, עמ' 1674-1681).

10. לאחר ששקלתי את חומר הראיות שמעתי את העדים והתרשמתי מעדויותיהם הגעתי למסקנה כי המאשימה לא הוכיחה את האשמה שיוחסה לנאשם מעבר לספק סביר. לאמור, לא הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עקף אוטובוס על קו הפרדה רצוף שלצידו הימני לא נמצא קו קטעים.

11. הנאשם הכחיש את המיוחס לו וטען, כי כתב האישום נולד בשל כך שהעיר לשוטר על היותו אוזח במכשיר טלפון במהלך הנסיעה. שכן לאחר מכן, החל השוטר לנסוע אחריו מרחק של עשרות קילומטרים עד שלבסוף הורה לו לעצור בכניסה לישוב.

12. מהראיות שהובאו בפניי עולה כי לאחר שהשוטר עצר את רכב הנאשם, הוא רשם את פרטיו ורק בהגיעו לתחנת המשטרה ערך את הדוח הפנימי (ת/1) והמזכר (ת/2) וזאת כבר לאחר שנודע לו כי הנאשם התקשר לתחנה וביקש להגיש תלונה נגדו. כך ציין השוטר במזכר (ת/1) **"....הוברר לי....כי האזרח התקשר לתחנה והלין עלי,....ולכן רשמתי דוח הסבר זה על מה שהיה, במקביל אני רושם דוח פנימי שמספרו....אשר צולם לתיק החקירה"**. יתרה מזאת, בעדותו בפניי התברר כי השוטר רשם על גבי המזכר את מספר התיק שנפתח נגדו בגין התלונה שהגיש הנאשם בעניינו (עמ' 7, ש' 6-10).

13. אציין כי המזכר שנערך על ידי השוטר בתחנת המשטרה מעורר תמיהות רבות. המזכר שאין מחלוקת כי נרשם לאחר האירוע, רשום באופן מפורט ביותר בו מתייחס השוטר למספר עקיפות שביצע הנאשם במהלך נסיעתו ואף מציין את מיקומו ודרך נהיגתו "הפראית". ספק בליבי לגבי יכולת הזיכרון של השוטר באופן כה מדויק ומפורט לפרטי פרטים, דבר שמעלה חשד שמא המזכר נערך בצורה

מגמתית נוכח אותה תלונה שהוגשה נגדו. ספק זה מתגבר לאור העובדה שהדו"ח לא נרשם במקום, כי אם כדוח פנימי מספר שעות לאחר האירוע.

14. השוטר ציין במזכר (ת/1) כי הוא הבחין ברכב הנאשם "עוקף כלי רכב בצורה פראית תוך סיכון עוברי דרך, בכך שהיה עוקף כאשר מגיע מולו רכב שנאלץ לרדת לשול הדרך על מנת לא להיכנס בו חזיתית". לאמור, השוטר ידע לפרט במזכר ואף בעדותו בפני ציין כי רכבו של הנאשם היה ממש ב"סמיכות" לרכב" שנסע לפניו באופן המהווה סכנה. בהופעתו לפני התרשמתי כי קיימת העצמה של האירוע מצד השוטר ותיאור דרמטי של התנהגות הנאשם.

15. השוטר הודה כי שוחח בטלפון הנייד במהלך הנסיעה אולם, לטענתו עשה זאת באמצעות דיבורית. העובדה כי הנאשם הבחין בשוטר משוחח בטלפון יש בה כדי לקעקע את טענת השוטר כי הנאשם עקף אותו במהירות ובפראות. שכן אם היה עושה כן אזי לא יכול היה להבחין בשוטר משוחח בטלפון. כאשר השוטר התבקש ליתן הסבר כיצד ידע הנאשם שהוא שוחח בטלפון באם עשה כן באמצעות דיבורית ובאם הוא עקף אותו בפראות, הוא לא ידע ליתן הסבר לכך והשיב: "**אז הוא אמר**" (עמ' 5, ש' 22-25).

16. מעיון ב"דף ראיון" (נ/5) שנערך לשוטר בגין התלונה שהוגשה על ידי הנאשם עולה כי הובהר לשוטר ע"י מפקדיו כי מצופה ממנו כאיש משטרה לדבר בצורה מכובדת גם כאשר הסיטואציה אינה נוחה ואף מרגיזה. השוטר לא הכחיש והשיב "אלמד ואפיק לקחים לעתיד". כך גם בתגובה שנמסרה לנאשם על ידי קצין ביקורת ותלונות הציבור, רפ"ק ירון שטרית, צוין כי השוטר אינו מכחיש כי להט הדברים גרם להשמעת טונים לא רצויים.

17. אדגיש, כי בעדותו בפני לא התרשמתי שמדובר בשוטר אשר מקפיד על נורמות וכללים שמכבדים את מעמדו כאיש משטרה. מעמדו ותפקידו של איש משטרה מחייב שמירה על איפוק ועל קור רוח אף אם נתקל בסיטואציה שאינה למורת רוחו. עלה במהלך חקירתו הנגדית כי תשובותיו לב"כ הנאשם היו תשובות שיש בהן מידה רבה של ציניות ועמדתו הייתה מתגוננת במקום למסור דברים כהווייתן.

18. תמוהה בעיניי טענת השוטר כי לאחר שהנאשם עקף את רכבו הוא הבחין בו נסע במהירות ועוקף רכבים. השוטר ציין במזכר שערך כי לאחר שהנאשם עקף אותו הוא איבד עימו קשר עין ולא שם לב למעשיו שכן היה מרוכז בשיחת טלפון באותה עת. אולם, לאחר כמה מאות מטרים הבחין בו, מבצע עקיפה של אוטובוס וחוצה קו הפרדה רצוף.

19. השוטר העיד גם בפני כי הנאשם נסע מהר וניסה לעקוף רכבים (עמ' 4, ש' 11-16; 17-18; 30-31). כאשר התבקש השוטר ליתן הסבר שבאם רכב הנאשם נסע במהירות ואילו הוא נסע כחוק אזי הכיצד יתכן כי בשלב מסוים נסע בצמוד אליו השיב: "**הוא לא יכול היה להמשיך לנסוע ברצף מכיוון שהכביש הוא כביש סוער. הוא נאלץ אם ירצה או לא ירצה להאיט את מהירות נסיעתו. הוא נראה מאוד לחוץ**". ובהמשך: "**...עוקף 35 ישנה פניה ימינה שהרבה תושבי חברון פונים ימינה ואז מן הסתם העומס מתפנה ויצא לי להגיע ולצמצם אליו...**" (עמ' 5, ש' 7-13).

לסיכום

20. לאור האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ד, 13 יולי 2014, במעמד הצדדים